

РЕШЕНИЕ

№ 7642

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10579** по описа за **2021** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на министъра на земеделието, храните и горите срещу решение от 03.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 4336/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 116-състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № НП-41/24.02.2021 г., с което на [фирма], на основание чл. 44, ал. 2 и чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за опазване на земеделските земи /ЗОЗЗ/ е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 2, ал. 1 от с.з. и чл. 3, ал. 2, изр. първо от Правилника за прилагане на Закона за опазване на земеделските земи.

В жалбата се поддържа становище за неправилност на решението на СРС поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Изразено е несъгласие с доводите на съда, че са налице нарушения в процедурата по привличането на нарушителя към административнонаказателна отговорност, изразяващо се в посочване на неправилна санкционна норма. Твърди се, че съдът е тълкувал превратно относимите разпоредби, а процесуалното нарушение не следва да се абсолютизира като съществено такова, тъй като в ЗАНН е предвидено, че когато се установи, че нарушителят е извършил виновно деянието, наказващият орган издава наказателно постановление, с което налага съответно наказание. Твърди се, че

в конкретния случай е безспорно установено, че е налице неправомерно използване на земеделска земя за неземеделски цели, довело до унищожаване на хумусния пласт, което от своя страна е нарушение на конкретно задължение, изразяващо се в използване на земеделските земи само за земеделски цели. Поддържа се, че законодателят е въздигнал принципа, посочен в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ в конкретно правно задължение, а за наличието и доказването на нарушение по чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ, е необходимо да се установи в какво състояние се е намирал имота към момента на проверката. Изложени са съображения за допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като не са взети под внимание всички представени по преписката доказателства и същите не били обсъдени в цялост, за нарушаване принципа на истинност и на чл. 13 НПК. Поддържа се, че непосочването на ал. 3 на чл. 41 ЗОЗЗ е техническа грешка, която не води по никакъв начин до нарушаване на правото на защита, тъй като чл. 57, ал. 1, т. 7 ЗАНН изисква да са посочени вида и размера на наказанието, което очевидно е било сторено. Иска се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът е представляван от упълномощен юрисконсулт, който поддържа касационната жалба. Направено е възражение за прекомерност на претендирания от ответника по касация размер на адвокатското възнаграждение. Ответникът – [фирма], чрез упълномощен адвокат оспорва жалбата. В депозирана молба излага становище по същество, като счита жалбата за неоснователна. Претендира присъждане на разноски, за които е представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна съставът на районния съд е установил, че по силата на договори за покупко-продажба на недвижим имот от 27.02.2018 г., санкционираното дружество е придобило поземлен имот с идентификатор 80409.379.23, с площ 4499 кв.м., начин на трайно предназначение – земеделска, начин на трайно ползване – нива; поземлен имот с идентификатор 80.409.5379.9 с площ 3349 кв.м., начин на трайно предназначение – земеделска, начин на трайно ползване – нива, както и поземлен имот с идентификатор 80.409.5379.22 с площ 4709 кв.м. начин на трайно предназначение – земеделска, начин на трайно ползване – нива.

На 15.01.2021 г. била извършена проверка, във връзка с подадено заявление в ОД „Земеделие“ С., относно искане за становище по Наредба № 19/25.10.2012 г. за строителство в земеделските земи без промяна на предназначението им, като при проверката било констатирано, че към 15.01.2021 г. земеделската земя се използвала за неземеделски нужди, без разрешение за промяна на предназначението ѝ, като е построен обект: стопанска сграда – склад и административна сграда – за охрана и пропускателен пункт, асфалтова настилка, която се използва за Т. паркинг в поземлен имот с идентификатор 80409.5379.36 по КККР на [населено място], район „Нови Искър“, местност „Пригоро“, населено място от четвърта категория по ЗАТУРБ, с площ 12,557 дка земеделска земя от пета категория и 58 бонитетен бал, неполивна, собственост на [фирма]. Прието е че е извършено нарушение на чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ и

чл. 3, ал. 2 ППЗОЗЗ, за което е съставен АУАН, въз основа на който е издадено и процесното наказателно постановление.

За да отмени наказателното постановление, съдът е приел, че не са изпълнени изискванията на чл. 42, т. 3, т. 4 и т. 5, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 и т.6 ЗАНН, тъй като не била означена датата на извършване на нарушението, липсвало пълно и точно описание на същото с отразяване на всичките съставомерни признаци от обективна и субективна страна. Съдът е посочил, че е налице неточно и неясно описание на нарушението и правната квалификация, която била възприета както от актосъставителя, така и от наказващия орган.

Тези изводи се споделят от касационната инстанция.

Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗОЗЗ земеделските земи са основно национално богатство и се използват само за земеделски цели. Според чл. 3, ал. 2, изр. първо от ППЗОЗЗ, без промяна на предназначението на земеделските земи върху тях не може да се извършва строителство на обекти, несвързани с ползването на земеделските земи, с изключение на случаите, посочени в чл. 2, ал. 4 ЗОЗЗ, когато земите са включени в обхвата на подробния устройствен план или виза за проектиране. Първата разпоредба не създава правило за поведение, а само сочи, че земеделските земи са национално богатство и се използват за земеделски цели, поради и което не може да се покрие изискването за нарушена материалноправна норма, неизпълнението на която да води до налагане на санкция. Втората разпоредба сочи, че без промяна на предназначението на земеделските земи върху тях не може да се извършва строителство на обекти, несвързани с ползването на земеделските земи, която разпоредба се намира в корелация със санкционната норма на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗОЗЗ.

В случая дружеството е санкционирано за нарушение на чл.2, ал.1 от ЗОЗЗ, която норма, както беше казано, не създава задължение и следователно не може да бъде нарушена. Относно нарушението на чл. 3, ал.2, изр. първо от ППЗОЗЗ, както правилно е отбелязал районният съд, в АУАН изобщо не е повдигнато обвинение за извършване на строителство в земеделска земя, а нарушителят е привлечен към административнонаказателна отговорност единствено за използване на земеделска земя за неземеделски нужди без разрешение за промяна на предназначението, като е построен посочения по горе обект, което деяние пък не е предмет на забраната по чл.3, ал.2, изр. първо от ППЗОЗЗ. Отделно от това, в случая не се доказва санкционираното дружество да е извършило строителство върху земеделската земя, а са налице доказателства, че строителството е извършено преди придобиването на имота. В тази връзка недоказано е и авторството на деянието, за което е санкционирано дружеството.

Напълно се споделят и изложените от районния съд изводи за незаконосъобразно ангажиране на отговорността на дружеството с оглед посочените в НП административнонаказателни разпоредби. Посоченото правно основание за налагане на имуществената санкция е чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗОЗЗ, която предвижда наказание глоба за физическите лица. Имуществената санкция за юридически лица се съдържа в чл. 41, ал. 3 ЗОЗЗ, на която обаче наказващият орган не се е позовал. Отделно от това, в НП няма изложени мотиви и относно определения размер на имуществената санкцията, т.е. няма данни дали и по какъв начин е индивидуализирано наказанието, което пречатства възможността да се извърши съдебна проверка относно спазването на изискванията на чл.27 от ЗАНН.

Споделят се изцяло и доводите на СРС относно датата на нарушението. Датата на

установяване на нарушението не е датата на извършването му. Поради това посоченото в описанието „към 15.01.2021 г.“, не следва да се счита за датата на извършване на нарушението. Извършването на нарушението в темпорален план предхожда констатирането му. В случая е налице неяснота относно датата на нарушението, което накърнява правото на защита на санкционираното лице.

Предвид всичко изложено, касационната инстанция намира, че правилно районният съд е отменил процесното НП и не са налице касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН.

При този изход на спора на ответника по касация следва да се присъдят сторените по делото разноси в размер на 850 лв. съобразно приложения списък на разноските. Възражението за прекомерност е неоснователно, тъй като съдът намира, че претендираното възнаграждение за адвокат е съответно на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 03.08.2021 г. по н.а.х.д. № 4336/2021 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 116 състав.

ОСЪЖДА Министерството на земеделието, храните и горите да заплати на [фирма] сума в размер на 850 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: